

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 634/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], Advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2015 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 26Co/181/2014 a jeho rozsudkom z 10. októbra 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa a) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nesprávnym právnym posúdením veci a inou vadou v konaní, b) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nesprávnym právnym posúdením veci a inou vadou v konaní v spojení s právom na rovnosť v právach podľa ustanovenia čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s požiadavkou právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/181/2014-600 z 10. októbra 2014 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva úhrada trov právneho zastúpenia v sume vyčíslenej advokátom, ktorú je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť na účet jeho advokáta [REDAKOVANÉ], do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených príloh, sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania vedeného pred Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 247/2008, v ktorom sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany sťažovateľky doručené žalobcovi 30. októbra 2000 je neplatné, určenia, že pracovný pomer založený medzi účastníkmi pracovnou zmluvou

z 15. januára 1997 naďalej trvá, a zaplata náhrady mzdy od 1. novembra 2000 do času, kým sťažovateľka umožní žalobcovi nastúpiť do práce, s úrokom z omeškania od splatnosti jednotlivých mesačných náhrad do dňa ich zaplata. Okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, ktorý pracoval vo funkcii obchodného zástupcu, sťažovateľka odôvodnila tým, že žalobca v správach z obchodných rokovaní v dňoch 10. októbra 2000 a 11. októbra 2000 opakovane uvádzal nepravdivé údaje a navyše 10. októbra 2000 využíval žalobcovi pridelené firemné vozidlo neznámy starší pán.

Okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 6 C 247/2008-362 zo 14. júla 2009 rozhodol tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá. Rozhodnutie odôvodnil tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru nespĺňa formálne náležitosti, pretože dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je uvedený tak, aby bolo dostatočne zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré sťažovateľku k skončeniu pracovného pomeru viedli.

Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 452/2009-397 z 30. apríla 2010 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyslovil právny názor, podľa ktorého dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom boli vymedzené dostatočne konkrétne, a uložil okresnému súdu objasniť sporné skutočnosti medzi účastníkmi, posúdiť intenzitu porušenia pracovnej disciplíny žalobcom a výsledky konania náležite zhodnotiť.

Okresný súd vo veci znova rozhodol rozsudkom č. k. 6 C 247/2008-550 zo 7. marca 2014 tak, že žalobu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 11 260,81 €. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalobca porušil pracovnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom, pretože v správe z obchodných rokovaní z 10. októbra 2000 uviedol nepravdivé údaje o rokovaní minimálne v dvoch z deviatich prípadov a v správe z 11. októbra 2000 to bolo minimálne v siedmich z desiatich prípadov, a mal preukázané i to, že žalobca svojím konaním umožnil 10. októbra 2000 použitie motorového vozidla inej osobe. Z formálneho hľadiska, ako aj z hľadiska existencie

zákonného dôvodu považoval súd prvého stupňa okamžité zrušenie pracovného pomeru za platné a z toho dôvodu návrh zamietol. Výrok o uložení povinnosti žalobcovi nahradiť sťažovateľke trovy konania odôvodnil jeho procesných úspechom v konaní [§ 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)].

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca, namietal najmä, že okresný súd nesprávne vec právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesúhlasil ani s priznaním náhrady trov konania sťažovateľke a v tejto súvislosti poukázal na § 150 OSP. Sťažovateľka sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Krajský súd rozsudkom č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014 rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 OSP) a v časti trov konania zmenil tak, že sťažovateľke právo na náhradu trov konania nepriznáva (s poukazom na § 150 OSP).

Rozsudok krajského súdu č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014 nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2014.

Sťažnosťou doručenou ústavnému súdu namietala sťažovateľka porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ústavy zmeňujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014, t. j. iba výroku o náhrade trov konania. Tvrdené porušenie označených práv odôvodnila tým, že na aplikáciu § 150 OSP neboli splnené zákonné podmienky a krajský súd existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa dostatočne a zrozumiteľne neodôvodnil. Navyše krajský súd neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa k ním uvedeným dôvodom hodným osobitného zreteľa. O tom, že existujú, sa sťažovateľka dozvedela až z doručeného rozsudku krajského súdu. Pokiaľ by sťažovateľka mala možnosť k ich existencii sa vopred vyjadriť, poukázala by na to, že do úvahy treba vziať aj to, že celé konanie trvalo štrnásť rokov,

pričom konanie predlžoval žalobca, ktorý neustále namietal rôzne skutočnosti, menil svoje skutkové tvrdenia a predkladal dôkazy, o vznik ktorých sa pričínil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 12 ods. 1 prvej vety ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania,

t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia týchto práv zmeňujúcim výrokom o trovách konania rozsudkom krajského súdu č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014 v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku, ústavne nekonformnej aplikácie § 150 OSP a skutočnosti, že krajský súd osobitne neumožnil sťažovateľke vopred sa vyjadriť k skutočnostiam významným pre rozhodnutie o trovách konania.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Krajský súd svoje rozhodnutie o zmene výroku o náhrade trov konania v rozsudku č. k. 26 Co 181/2014-600 z 10. októbra 2014 odôvodnil po tom, čo sa vysporiadal s jednotlivými odvolacími argumentmi žalovaného vo veci samej, takto:

«... Napokon bod XII (odvolania, pozn.) „trovy“ považoval odvolací súd za dôvodný z nižšie popísaných dôvodov.

V súdnych konaniach, riadiacich sa úpravou v O. s. p., ktoré už pomerne dlhý čas právna teória a dnes i zákon (hoc aj v tomto prípade ešte nie celkom priamo) označujú za konania sporové (v tejto súv. por. najmä úvod ust. § 2, poslednú vetu § 79 ods. 1 a § 90 O. s. p.), je pravidlom pri rozhodovaní o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím (o podstate sporu) zásada zodpovednosti účastníkov za výsledok konania primárne sformulovaná predovšetkým v ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a rovnako tiež to, že uplatnenie tzv. moderačného oprávnenia súdu (vo vzťahu k priznaniu požadovanej náhrady trov konania alebo jej časti) zákon konštruuje len ako výnimku z pravidla, podmienenú existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 veta prvá O. s. p.) s len príkladným výpočtom, čo takýmto dôvodom môže (resp. pri záujme na absolútnej presnosti naopak by nemalo) byť (tu por. predovšetkým použitie výrazu „najmä“ v druhej vete § 150 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci ale podľa názoru odvolacieho súdu bolo treba konštatovať taký súbeh viacerých okolností, ktoré posudzovaný prípad činili hodným osobitného zreteľa a takto i takým, v ktorom by priznanie úspešnému odporcovi náhrady trov konania bolo prílišnou tvrdosťou.

Jednou z takýchto okolností (nech aj tou z pohľadu významnosti nie až tak dôležitou) bol charakter požiadavky navrhovateľa (tu rozumej v časti trov konania), ktorej účelom bolo výlučne vlastné ochránenie pred náhradovou povinnosťou a nie aj požiadavka v konaní neúspešného účastníka niečoho sa v konaní domáhajúceho, aby napriek jeho neúspechu v spore to bol on, komu má byť priznaná náhrada trov konania. Pri zohľadnení povahy požiadaviek vo veci samej, ktorými navrhovateľ voči odporcovi uplatnil síce viac nárokov a to z povahy veci cenu konania zvyšuje (spor predražuje), takýto postup mu tu však dosť ťažko šlo vyčítať. Oboma tzv. určovacími požiadavkami totiž sledoval nápravu stavu ním považovaného za nedôvodný, nakoľko okamžité skončenie pracovného pomeru považoval za úkon, na ktoré nebol dôvod a to, či sa v tomto smere s ním alebo naopak s odporcom (a v akom rozsahu) stotožní aj súd, bolo vecou dokazovania. V prípade požiadaviek na náhradu mzdy (majúcich pôvod v úkone navrhovateľom považovaným za neplatný) potom ich uplatnenie už žalobou v prejednávanej veci bolo len jednou z možností a to takou, ktorá

pri porovnaní s alternatívou k nej v podobe vyčkania (s domáhaním sa tiež takýchto nárokov samostatnou žalobou) až na výsledok konania o určovacích požiadavkách nebola tou najhospodárnejšou, ani v tomto prípade však s prihliadnutím k faktoru dĺžky konania nešlo navrhovateľovi ním zvolený postup vytknúť. I keď nemusí byť sporu o tom, že tzv. mzdové nároky sa predmetom konania (či už v prejednávanej veci alebo v samostatnom konaní) ani stať nemuseli, stav pristúpenia súdu prvého stupňa k prvému rozhodnutiu vo veci samej až 14. júla 2009 (takmer po 9. rokoch) s logikou vydania všetkých ďalších rozhodnutí ešte neskôr navrhovateľovi ani nedal inú možnosť, než konať aj uplatnením takýchto nárokov (najmä v snahe vyhnúť sa úspechu prípadnej námietky premlčania prinajmenšom časti z nich zo strany odporcu). V svetle takejto skutočnosti potom naopak urobenie aj takýchto nárokov už predmetom konania v prejednávanej veci sa javilo tým najekonomickejším, aké tu prichádzalo do úvahy, keďže takto účastníci boli nútení viesť jediný spor (namiesto možných dvoch alebo i viacerých, pokiaľ by došlo k rozdeleniu všetkých čiastkových požiadaviek navrhovateľa do samostatných žalôb).

Napokon i stav zotrývania navrhovateľa na jeho požiadavkách sa javí logickým s poukazom na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer trvá prvým vyhovujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa 14. júla 2009. Takéto rozhodnutie samozrejme znamenalo utvrdenie navrhovateľa v tom, že nároky urobili predmetom konania opodstatnene a nemal žiaden dôvod ustupovať ani od tzv. mzdových nárokov, hoc sa aj toto neskôr zmenilo uznesením odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

I povaha predovšetkým prvého z uplatnených nárokov (neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru) ako nároku existenčnej povahy (spôsobilého v prípade úspechu žaloby prinavrátiť navrhovateľovi jeho zamestnanecký status spojený s nepochybne lepším ekonomickým postavením a to v takomto prípade prinajmenšom do času, kým by pracovný pomer skončil platne), teda za situácie praktickej odkázanosti účastníka pracovnoprávneho vzťahu majúceho pochybnosti o platnosti skončenia takého vzťahu či dokonca presvedčeného o neplatnosti úkonu druhej strany vzťahu (smerujúceho k takémuto skončeniu) ako na príjem poberaný za existencie vzťahu, tak i na urobenie všetkého, aby mu takýto príjem ostal zachovaný potom nepochybne musí byť ďalšou okolnosťou, ktorú pri

rozhodovaní, či sa neúspešnému zamestnancovi (z povahy veci slabšej strane pracovnoprávneho vzťahu) náhradová povinnosť uloží alebo nie, treba vziať do úvahy. Bez významu tu napokon nie je ani to, že v pracovnoprávných sporoch je sťažená reálna rovnosť účastníkov konania, najmä v procese dokazovania, ak s výnimkou urobenia formálnych chýb majúcich za následok neplatnosť úkonu je to prakticky vždy zamestnávateľ, kto má viac dôkazov.

Všetky tieto okolnosti v ich súhrne podľa názoru odvolacieho súdu museli viesť k tomu, že uloženie navrhovateľovi z prejednávanej veci tzv. náhradovej povinnosti nemohlo byť spravodlivým.

Odvolací súd preto podľa § 220 O. s. p. s využitím tzv. moderačného oprávnenia zakotveného v ustanovení § 150 ods. 1 rovnakého zákona (podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať a prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; čo neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto svojho rozsudku (nepriznaním odporcovi napriek úspechu v konaní, žiadnej náhrady trov prvostupňového konania, odvolacích konaní vedených tunajším súdom).»

Ústavný súd s poukazom na obsah citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti zmeňujúceho výroku, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľky neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov vo veci aplikoval § 150 OSP. Tento svoj postup vysvetlil jednak typovou charakteristikou konania a jednak okolnosťami prerokúvanej veci. Pokiaľ ide o typovú charakteristiku konania, krajský súd poukázal na to, že predmetom tohto druhu konaní je nárok existenčnej povahy (prinavrátanie zamestnaneckého statusu žalobcovi), žalobca domáhajúci sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru je slabšou stranou pracovnoprávneho vzťahu a osobitosti vykazuje i dokazovanie v tomto type sporov. Osobitými okolnosťami konkrétnej veci, ktoré považoval krajský súd za významné, boli

priebeh konania, výška trov konania sťažovateľky (11 260,81 €) a postup žalobcu pri uplatnení svojich práv (spojenie nárokov určovacích i mzdových do jedného konania sa javilo tým najekonomickejším). Za tejto situácie dospel krajský súd k záveru, v zmysle ktorého by priznanie náhrady trov konania sťažovateľke bolo prílišnou tvrdosťou pre žalovaného a nemohlo by byť spravodlivé. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (v tejto časti) preto podľa názoru ústavného súdu spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na to, že nemala možnosť sa k dôvodom hodným osobitného zreteľa vopred vyjadriť, je potrebné vziať do úvahy, že sťažovateľke bolo na vyjadrenie doručené odvolanie žalobcu, ktoré smerovalo i proti výroku o náhrade trov

konania. Sťažovateľka sa však k podanému odvolaniu nevyjadrila vôbec, a tým nevyužila ani všeobecným súdom v odvolacom konaní ponúknutú možnosť predložiť svoje argumenty, pre ktoré podľa jej názoru nie je namieste vo veci aplikovať § 150 OSP (napríklad aj spôsobom, akým ich zhrnula v sťažnosti doručenej ústavnému súdu).

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že rozsudkom krajského súdu v jeho zmeňujúcom výroku nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv označených sťažovateľkou, či už samostatne, alebo v spojení s čl. 1 ods. 1 čl. 12 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015